

ΓΡΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΝΕΜΩΝΗ

(Γερμανική Παράδοση)

Κάθε χρόνο, όταν η φύσις δὴν ζυτνάει ἀπὸ τὸ βαρὺ χειμωνιάτικο ἔβνο τῆς καὶ πλησιάζει ἡ χαρούμενη γιορτὴ τοῦ Πάσχα, φυτρώνει κα' ἀνθίζει στὰ λιβάδια καὶ στὰ δάσος τῆς Γερμανίας ἡ κίτρινη ἀνεμώνη ἢ ὅπως τὴ λένε κα' ἀλλοῶς «τὸ λουλουδί τοῦ Πάσχα». Ἐνὸ ὄμως ὅλες ἡ ἀνεμώνες ἔχουν ἓνα μόνον λουλουδί στήν κορυφὴ τοῦ κοτσανιοῦ τους, ἡ κίτρινη ἀνεμώνη ἔχει δύο, πλείπλῃ τὸ ἓνα στ' ἄλλο, ζευγαρωτά, σὰν δύο ἀγαπημένα ξανθόμαλλα ἀδελφάκια.

Καὶ στ' ἀλήθεια ἀδελφάκια ἦσαν τὰ λουλουδιὰ αὐτά, πρῶτου γίνον λουλουδιὰ, σύμφωνα μὲ τὴ συγκινητικὴ παράδοσι ποῦ ὑπάρχει γ' αὐτά.

Τὴν καλῆ ἑποχὴ στὴ Γερμανία, πρῶτου ἀκόμη ἐμφανισθῆ ὁ Χριστιανισμὸς, ζοῦσε ἓνας ἐλεύθερος Τεῦτον ποῦ εἶχε δύο παιδάκια. Τὸ ἀγορὶ τοῦ ἔλεγαν Ἐδελτζιο καὶ τὸ κοριτσάκι Βελλέδα. Οἱ γονεῖς ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ παιδιὰ τους, ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερο ἀγαποῦντοσαν τὰ δύο ἀδελφάκια μεταξύ τους. Ὁ Ἐδελτζιος καὶ ἡ Βελλέδα ἦσαν τὸ ὑπόδειγμα, τῆς πιὸ τρυφερῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ἐπαίζαν, ἐτρῶγαν καὶ κοιμόντοσαν μαζὺ. Ὅ,τι ἠθέλε ὁ Ἐδελτζιος, τὸ ἠθέλε καὶ ἡ Βελλέδα καὶ ὅ,τι ἐπρότεινε ἡ Βελλέδα, ὁ Ἐδελτζιος τὸ δέχονταν ἀμέσως. Ὁ Ἐδελτζιος ἔψαχνε νὰ βρῆ στὸ δάσος τὰ ὠραιότερα λουλουδιὰ καὶ τὰ γλυκύτερα βατόμουρα γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ στὴν ἀδελφὴν του, καὶ ἡ Βελλέδα ἔψαχνε νὰ βρῆ τὸ ὠραιότερα ἄσπρα καὶ χροματιστά καὶ στρουγγυλά σὰν αὐτὰ χαλίτια γιὰ νὰ τὰ χαρίσῃ στὸν ἀδελφὸ τῆς. Ἡ Βελλέδα μοιραζόταν μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς τὰ γλυκὰ βατόμουρα καὶ στολιζόταν μὲ τὰ ὠραία λουλουδιὰ καὶ ὁ Ἐδελτζιος ἐπαίξει χαρούμενος μὲ τὰ ποικίλων χαλίτια. Ἐταῖ πέρασαν μαζὺ τὰ δύο ἀδελφάκια τὰ πρῶτα παιδικὰ τους χρόνια.

Ὅταν ὁ Ἐδελτζιος ἔγινε δέκα καὶ ἡ Βελλέδα ἑννέα χρονῶν, ὁ πατέρας τους ἀρχισε νὰ τὰ στέλνῃ στὸ δάσος γιὰ νὰ τοῦ βόσκουν τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἐδελτζιος εἶχε γιγνήνει ἑλάνοι τοῦ μὴ προβιά, εἶχε κρεμάσει στὸ πλευρὸ τοῦ ἓνα φλασι μὲ ὑδρομετρί καὶ ζωατοῦσε στὸ χεῖρ τοῦ ἓνα μικρὸν ραβδί. Ἡ Βελλέδα φοροῦσε κα' αὐτὴ μὴ προβιά καὶ σέταζε τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς μ' ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἄγριο κισσὸ.

Ἡ δουλειὰ ποῦ ἔβαναν τους ἐνχαριστοῦσε καὶ τους δύο πολὺ, γιὰ εἶτι μποροῦσαν νὰ προχωροῦν πιὸ βαθειὰ στὸ δάσος καὶ νὰ βροῖσαν περισσότερο καὶ ὠραιότερα λουλουδιὰ, βατόμουρα καὶ χαλίτια. Ἀκομή καὶ φοιλεῖς ἀπὸ πιὸ υἱὰ μὲ μινουλενα ἢ παρδαλά αὐτὰ συναντοῦσαν σὲ κάθε τους βῆμα, αὐτὲς ὄμως δὲν τὶς ἐπειραζαν, παρὰ μόνον τὶς ἐθαίμαζαν.

Μιά μέρα ποῦ εἶχαν προχωρῆσει βαθειὰ στὸ δάσος περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, εἶχαν νὰ καθεῖται κοντὰ σ' ἓνα μοναχέτι μὴ γιγνήν ποῦ ἔβρε νὰ κἀνὴ μάγια. Εἶχε σκεπασί ὄλο τὸ σῆμα μὲ τὰ φαρδιά τῆς ρούχα καὶ μόνο τὰ ἀδυνατὰ τῆς χεῖρα καὶ τὸ στήθος.

τὸν πῶς ἐσοκοτόθηε ἡ ἀδελφὴν του, ποιά πληγὴ εἶχε, σὲ ποῦ μέρος τοῦ σώματος τῆς, καὶ ποῦ ἦταν ὁ τῆφος τῆς. Ἐπειτα, ἐπῆγε τὸ νεκροταφεῖο, ἀνοῖξε τὸν τάφο, καὶ φάγοντας βροῖχε τὴ σφαῖρα μέσα στὸ κορυφὸ τῆς ἀδελφῆς του. Ἐγέμισε τὴν πιστολίαν τοῦ μαροῦτι, ἔβαλε μέσα καὶ τὴ σφαῖρα, καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀριφ' Ἀγῶ. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ μόλις τοῦ ἀνοῖξε ὁ Ἀριφ', ὁ Βέγγης τοῦ ἀνάγει τὴν πιστολίαν καὶ τὸν ἐξορίζε νεκρὸν...

Τὴν ἴδια νύχτα ἔβρυγε γιὰ τὴν Χιο, ἀντάμωσε ἐκεῖ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ζαχαρία καὶ πῆγαν μαζὺ στὸ Καστελλόριζο, ὅπου οἱ Τοῦρκοι Λαζοί, ποῦ ἦταν ἀραγμένοι μὲ τὸ καράβι τους θέλησαν, ἀπὸ φθῶνο γιὰ τὸ ἀντικὸ τους παρῶστημα, νὰ τους δολοφονήσουν. Γίνῃζε αἰματηρὴ συμπλοκὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ Κρητικοὶ βγῆκαν νικηταί. Ἀπὸ κα', ἐπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, ἔβρισαν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου τους ἔβρισαν οἱ Τοῦρκοι καὶ τους ἐκρέμασαν.

μὲνο πρόσωπὸ τῆς ξεπροβάλλαν ἀπ' αὐτά. Τὰ δύο παιδιὰ μόλις τὴν εἶδαν φοβήθηκαν καὶ θέλησαν νὰ γυρισσοῦν πίσω, ἀλλὰ ἡ γιγνήν κἀνοντας γλυκεῖα τὴ φωνὴ τῆς φώναζε νὰ πᾶν κοντὰ τῆς. Ὁ Ἐδελτζιος κα' ἡ Βελλέδα πληροῖσαν τὴν μάγισσα.

Ἐκεῖνη στὴν ἀρχὴ ἔβασε τὰ χεράκια τῆς Βελλέδας καὶ τῆς εἶπε: — Παιδι μου, μπορεῖς νὰ κἀνης μιά ευκολία σὲ μιά γιγνήν γυναῖκα; Στὴν καλύτερα μου ποῦ βροῖσεται κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην βελανιδιά, ἔχω ἀκουμπήσει ἑλάνοι σὲ μιά πέτρα ἓνα μπουκαλάκι μὲ δυναμοτικό. Τὸ χρεαῖζομαι γιὰ νὰ πιῶ μερικὲς σταγονεῖς, γιὰτὶ δὲν ἔχω δυνάμη οὔτε ἓνα βῆμα πειὰ νὰ κἀνω. Πῆγαινε καὶ φέρε τὸ μου, σὲ παρακαλῶ...

Ἡ γιγνήν ὄμως ἔβλεγε νῆματα στὴ Βελλέδα. Ὁ σκοπὸς τῆς ἦταν ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ πέρα τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τους πᾶρη τὸ κοτάδι τους.

— Μὲ μεγάλην εὐχαρίστηση θὰ σοῦ ἔβανα αὐτὸ ποῦ μου ζῆτας, τῆς ἀπάντησε ἡ Βελλέδα, ἀλλὰ δὲν ἄρῃνω ποτέ μου μόνον του τὸν ἀδελφὸ μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω μόνον του στο δάσος καὶ ἐγὼ νὰ φύγω...

— Τότε ὁ ἀδελφός σου θὰ φανῆ πιὸ εὐπλαχνικός ἀπὸ εἶσνα καὶ θὰ σοῦ κἀνὴ αὐτὴ τὴ χάρη, εἶπε ἡ μάγισσα, ἐνὸ τὰ μάτια τῆς ἐγυάλιζαν μὲ θυμὸ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, μαζὲ μου, ἐσὺ θὰ μου φέρῃς ἀπὸ τὴν καλύτερα μου τὸ μπουκαλάκι μὲ τὶς δυναμοτικὲς σταγονεῖς.

— Μὲ συγχωρεῖς, κινῶ μου τῆς ἀπάντησε τότε τὸ παιδί. Θὰ σοῦ ἀρῃνωθῶ κα' ἐγὼ... Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω μόνον τὸν δάσος τὴν ἀγαπημένην μου ἀδελφούλα γιὰτὶ δὲν χωρίζομαι ποτέ μαζ. Θὰ πῆθαινα ἀπ' τὸν φοβὸ μου ἀν. πηγαίνοντας στὴν καλύτερα σου, ἔβραζα μὲ τὸ νοῦ μου ὅτι μποροῦσε νάρῃθ ἓνας λύκος νὰ πῆσῃ στο κοτάδι καὶ νὰ ξεσχίσῃ τὴν Βελλέδα μου...

— Συγαμίνα παιδιὰ! φώναζε τότε ἡ μάγισσα. Μιά κα' ἀγαπισσοσε τόσο ποῦν, τότε φέρῃ νὰ μείνετε αἰώνια ἐνομινα. Θὰ σὰς μεταμορφώσω σ' ἓνα λουλουδί ποῦ νὰ ἔχη δύο ἀνθούς στὸ ἴδιο κοτσάνι.

— Καὶ, λέγοντας αὐτά, ἀγγιξε τὰ κατὰτρομαγμένα παιδιὰ ἐτὶ μαγικὸ ραβδί τῆς. Στὴ στιγμὴν τὰ δύο ἀδελφάκια ἔβαναν ἓνα καὶ μίκανον τόσο πολὺ ποῦ δὲν ἔβλεπον πειὰ πᾶρα μόνον μὴς πιθαῖς ἔβρος. Τὰ πόδια τους εἶχαν μεταμορφωθῆ σ' ἓνα κλαδίον κλαράκι, τὰ χεῖρα τους ἔβαναν φύλλα. Στὴν κορυφὴ τοῦ κλαδίον ὄμως ἦταν δύο λουλουδιὰ κίτρινα, σὰν χρυσόμαλλα κεφαλάκια παιδιῶν. Τὰ μαλλιάκια τους μάλιστα φαίνονταν ἀκόμη μέσα στὸ βῆθος κάθε λουλουδιοῦ.

Ἡ μάγισσα, ἀμὰ τὰ εἶδε ἐτοι, γέλασε σαρκαστικά. — Τώρα, εἶπε, θάσαστε γιὰ πάντα ἐνομινα. Μιά φορὰ τὸ χρόνο, ὅταν θάοχεται ἡ ἀνοιξί, ὅταν φτάνῃ ἡ Πασχαλιά, θ' ἀνθίζετε καὶ σεῖς καὶ θὰ συμβολίζετε τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπη. Ὅλο ὄμως τὸν ἑτολοῖπο καιρὸ θὰ ζῆτε χωμένοι μὲς στὴν μῆρη γῆ!...

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μάγισσα, μᾶζε μὲ τὰ πρόβατα ποῦ ἔβρισκαν γύρω καὶ τὰ ὀδηγήσε βαθειὰ μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος. Καὶ τοῦ λουλουδιὰ ἐβῆνε ἔρημο στὴν ἴδια θεο, σαλπίζοντας ἀπαλὰ τὸ φῶσφημα τοῦ ἀνέμου καὶ σκορπίζοντας γύρω του τὴν γλυκεῖα εὐοδιά του...

ΤΟΝ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Ἡ κοινωνία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναικα.
— Ἡ «Τύχη» δὲν εἶνε τί τοῦ ἄλλο παρὰ συμπῆσις.
— Ὅποιος μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ τὸ σπίτι του, μπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ κα' ἓνα βασίλειο.
— Εἶνε ἴδιον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν νὰ ἔχουν μικροπρεπεῖς ἐξθροῦς.

Ἡ μάγισσα ἔβασε τὰ χεράκια τῆς Βελλέδας...